

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **N. D. H.**
státní příslušnost X
v ČR bytem X

zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-35609-5/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále také "OAM" a "správní orgán I. stupně") ze dne 30. 1. 2020, č. j. OAM-24512-40/DP-2018, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2018 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (dále též „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí OAM potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 17. 8. 2016 do 16. 8. 2018. Teprve dne 22. 8. 2018 podal žalobce žádost, k níž připojil žádost o prominutí zmeškání lhůty, neboť onemocněl tak, že nemohl vstát z postele, jeho rodina byla mimo Českou republiku a nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Jeho rodina se do České republiky vrátila až dne 22. 8. 2018, žalobce tak ihned se spěchem přišel podat žádost. Na podporu svých tvrzení doložil lékařskou zprávu ze dne 22. 8. 2018, ze které vyplynulo, že tento den byl žalobce ošetřen pro bolesti břicha a dostavil se v doprovodu z důvodu jazykové bariéry a problémům s hybností. Následně žalobce doložil lékařskou zprávu ze dne 24. 8. 2018. Z ní vyplynulo, že tento den byl žalobce ošetřen pro bolesti ramene s výrazně omezenou hybností. Rovněž doložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti s platností od 22. 8. 2018.
3. Na výzvu správního orgánu I. stupně k prokázání důvodů pro pozdější podání žádosti žalobce nikterak nereagoval. V reakci na žádost o součinnost poskytovatele zdravotních služeb následně ze zprávy ze dne 8. 10. 2018 správní orgán I. stupně zjistil, že lékařská zpráva skutečně tento den vystavena byla, ale že zdravotní stav žalobce nebyl natolik vážný, aby byl překážkou jednání na úřadě. K následné výzvě žalobce uvedl, že dne 22. 8. 2018 rozhodl lékař o dočasné pracovní neschopnosti, a to až do 30. 9. 2018, bez možnosti vycházet, lékařskou zprávu vydanou na žádost správního orgánu I. stupně tak nelze považovat za objektivní. Žalobce dále navrhl výslech paní N. T. T., která o něj v době nemoci pečovala, tento důkaz správní orgán I. stupně neprovedl.
4. Usnesením ze dne 14. 12. 2018, č. j. OAM-24512-15/DP-2018 bylo řízení o žádosti žalobce ze dne 22. 8. 2018 podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno, neboť žádost byla podána až po uplynutí lhůty stanovené zákonem. K odvolání žalobce však žalovaná usnesení ze dne 14. 12. 2018, č. j. OAM-24512-15/DP-2018 zrušila rozhodnutím ze dne 16. 5. 2019, č. j. MV-60434-4/SO-2019, a věc vrátila OAM k novému projednání, když neshledala za prokázané, jaký byl zdravotní stav žalobce ke dni 16. 8. 2018, neboť lékařské zprávy a následná pracovní neschopnost dokumentují až zdravotní stav od data 22. 8. 2018. Dále uvedla, že je na místě provést žalobcem navrhovaný důkaz spočívající ve výsledku svědkyně.
5. Z následně provedeného výslechu svědkyně N. T. T. bylo zjištěno, že o žalobce pečovala ode dne 19. 8. 2018, když přicestovala do České republiky, žalobce ležel nemocný u ní doma. Nebyla však nikterak prokázána jeho nemoc ke dni 16. 8. 2018 a správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že mu nemoc nikterak nebránila podat žádost, a to i například zmocněním jiné osoby, když byl schopen si i obstarat paní, která se o něj starala. Správní orgán I. stupně tak řízení o žádosti žalobce prvostupňovým rozhodnutím podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť měl žalobce žádost podat do 16. 8. 2018, ale podal ji až dne 22. 8. 2018, přičemž mu ve včasném podání nebránila překážka na jeho vůli nezávislá. Následně podané odvolání shledala žalovaná jako nedůvodné a ztotožnila se se závěrem správního orgánu I. stupně, tedy s tím, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Nevešla tak na odvolací námitky žalobce, odvolání

žalobce postupem podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) zamítla a prvostupňové rozhodnutí OAM potvrdila.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu uvedl, že žádost o prodloužení povolení k pobytu podal v náhradní lhůtě stanovené zákonem pro případy, kdy v podání žádosti v řádném termínu brání překážka na vůli žadatele nezávislá a jedná se tak o zachování lhůty podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodla na základě závěru, že žalobce ohledně zachování lhůty unesl břemeno tvrzení, ale neunesl břemeno důkazní, když svoji nemoc, která mu bránila v podání žádosti, prokázal až ode dne 19. 8. 2018, nikoli však ke dni 16. 8. 2018, kdy končila platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce měl však za to, že i kdyby neunesl důkazní břemeno, je pro podání žádosti zachována lhůta ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v pochybnostech považuje lhůta za zachovanou, dokud se neprokáže opak.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě argumentovala obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce žalobce žalovaná uvedla, že ve věci je nepochybné, že žalobce podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání až dne 22. 8. 2018, přičemž platnost jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu skončila již dne 16. 8. 2018. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyla prokázána existence překážky, která by účastníku řízení bránila v podání žádosti do dne 16. 8. 2018, nelze lhůtu považovat za zachovanou ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu.
9. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Soud jednal o žalobě postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Vzhledem k tomu, že doposud zjištěný skutkový stav je mezi účastníky nesporný, a současně ani žalobce provedení důkazů nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel pouze z obsahu spisového materiálu, který si od žalované vyžádal.
13. Podstatou sporu je posouzení, zda rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého „se také usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat“ bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoliv, tedy jinými slovy, zda byla v případě žalobce zachována lhůta pro podání žádosti o prodloužení

povolení k pobytu, když tuto žalobce podal z důvodu nemoci v náhradní lhůtě stanovené zákonem pro případy, kdy v podání žádosti v řádném termínu brání překážka na vůli žadatele nezávislá (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), jakož i to, zda lze případně na danou situaci aplikovat § 40 odst. 2 správního řádu a lhůtu považovat za zachovanou.

14. Soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby a vyjádření žalované k žalobě ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen a dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností podle § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) a posoudily jej v souladu se zákonem. Je tomu tak proto, že žalobce pobývá na území České republiky již od roku 2010, přičemž v předmětné době mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 17. 8. 2016 do 16. 8. 2018. Teprve dne 22. 8. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, k níž současně připojil žádost o prominutí zmeškání lhůty. Žádost o prominutí lhůty žalobce odůvodnil tím, že onemocněl, což také doložil lékařskou zprávou ze dne 22. 8. 2018 a následně také rozhodnutím o dočasně pracovní neschopnosti od 22. 8. 2018. Z následně vyžádané lékařské zprávy ze dne 8. 10. 2018 vyplynulo, že zdravotní stav žalobce nebyl při vyšetření dne 22. 8. 2018 natolik závažný, aby byl překážkou jednání na úřadě. Z výsledku svědkyně N. T. T. pak vyplynulo, že svědkyně o žalobce pečovala ode dne 19. 8. 2018, když přicestovala do České republiky a dne 22. 8. 2018 jej společně se svým synem, který hovoří Česky, doprovodili k lékaři. Péče o žalobce svědkyni zabrala zhruba jednu hodinu denně, jinak byla v práci a doma byl s žalobcem její syn.
15. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že ke dni 16. 8. 2018 nebyly prokázány žádné důvody na vůli žalobce nezávislé, které by mu zabránily ve včasné podání žádosti. Neobstojí tedy námitka žalobce spočívající v tom, že v souladu s § 40 odst. 2 správního řádu platí v pochybnostech vyvratitelná právní domněnka, že lhůta byla zachována, když tato se uplatní pouze v případě absence zjištěného skutkového stavu (srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 1 Azs 74/2014-27). Žalobce k prokázání svého zdravotního stavu (tj. onemocnění již dne 16. 8. 2018) navrhl pouze výsledek svědkyně paní N. T. T., z tohoto výsledku však byla prokázána nemoc žalobce toliko ke dni 19. 8. 2018. Lékařské zprávy pak prokázaly nemoc žalobce a pracovní neschopnost ode dne 22. 8. 2018. Žalobce nikterak nevylicil právně významné skutečnosti, které by odůvodnily závěr, že mu ve včasné podání žádosti zabránily důvody nezávislé na jeho vůli, tj. že byl nemocen již dne 16. 8. 2018 a nebyl schopen se dostavit na úřad či k tomuto zmocnit nějakou osobu. Jak již správně uvedla žalovaná ve svém rozhodnutí, nemoc bezesporu patří mezi skutečnosti na vůli cizince nezávislé a nemoc žalobce tedy sama o sobě byla způsobilá založit překážku na vůli žalobce nezávislou; v daném případě však nebylo prokázáno, že tvrzené onemocnění žalobce bylo natolik závažné, že nebyl schopen v průběhu tří měsíců (§ 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) uvedenou žádost podat, ba dokonce nebylo ani prokázáno, že ke dni 16. 8. 2018 již byl skutečně nemocný.
16. Podle ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců musí být pro zhojení vady opožděně podané žádosti splněny následující podmínky: 1) existence důvodů nezávislých na vůli cizince; 2) tyto důvody cizinci zabránily v podání žádosti; 3) cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a 4) nejpozději při podání žádosti tyto důvody sdělil ministerstvu a na výzvu je případně prokázal. Podmínky je přitom nutné naplnit kumulativně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, sp.

zn. 4 Azs 229/2017-34). Vzhledem k tomu, že existence těchto důvodů nebyla v řízení nikterak prokázána, a to i přes opakované výzvy správního orgánu I. stupně (nebyla prokázána ani skutečnost, že rodina žalobce byla v době jeho nemoci v zahraničí), a s ohledem na to, že platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu skončila dne 16. 8. 2018, je zřejmé, že žádost ze dne 22. 8. 2018 byla podána opožděně.

17. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. března 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu